

[Poul Dam.]

denne gruppe, som man fratager børnetilskuddene.

Endelig lader man fremtiden betale. Det er et kendt og prøvet nummer. Man udskyder anlæggene, 580 mill. kr., og man nedskærer reserverne. At nedskære reserver er jo også en udskydelse af nye initiativer. Man regner med, at man i det kommende år vil kunne lade være med at fremsende bevillingsansøgninger til finansudvalget — det vil vi nu se, før vi tror det — og at man vil lade være med at lave ny lovgivning. Også her tror jeg nok man forregner sig. Men i hvert fald er det, der sker, kun en udskydelse. Sagerne kan ikke lægges døde, sagerne vil dukke op, de vil komme i løbet af de kommende år. Man udskyder alt i alt over 1.000 mill. kr. til fremtiden.

Når man lægger alt det sammen, så bliver der tilbage en gruppe, som jeg på min oversigt her kalder „diverse småting“ på 135 mill. kr. Det kan man måske kalde besparelser — for en dels vedkommende — i den forstand, at det er udtryk for mindre ressourceforbrug, mindre forbrug af arbejdskraft, mindre forbrug af penge. Det er jo ikke store resultater, og det var dog trods alt det, som var meningen. Når man ser på PP II og alle mulige andre udmærkede papirer af dem, hr. Lindholt ikke kan lide, så ved man jo, at det er ressourceforbruget, det drejer sig om. Det, der skal spares på, for at der kan være mening i besparelserne, det er ressourcerne. Det hjælper ikke bare at gennemføre en eller anden form for omfordeling. Jeg vil gerne, ikke mindst i sammenhæng med disse 135 mill. kr., „diverse småting“, spørge, om man ikke nogen sinde gør sig nogen overvejelser med hensyn til spørgsmålet: hvad koster det egentlig i kontante penge at spare? Hvad koster det i administrationsudgifter? Det drukner jo smukt på det almindelige statsregnskab, det ved jeg godt. Men hvad koster det egentlig? Jeg har en fornemmelse af, det koster meget med de stadige filerier, man oplever på en lang række budgetter, og som den nuværende regering jo ikke har opfundet — det har man lavet tidligere; filen må være blevet liggende fra den forrige regering og fra den forrige igen. Hver eneste gang kræver det en sådan indsats af embedsmænd, af kontorpersonale, at man nok må spørge sig selv,

om der ikke herved ofres næsten lige så meget, som der spares. I hvert fald når man ser det relative i disse besparelser.

Der er også stadige ændringer af lovgivningen, som er af samme administrationskrævende art. Vi skal ændre fritidsundervisningsloven igen, have nye regler om holdstørrelse og ændringer i reglerne for deltagerbetaling osv. Jeg kan ikke rigtig følge med i, hvilket nummer af ændringer i disse regler det er i de bare 9 år, jeg har siddet i Folketinget. Jeg har fornemmelsen af, at vi har lavet denne lovgivning om hvert andet år. Hver gang kræver det nye skemaer, nye administrationsinstrukser, nyt arbejde for en forfærdelig masse mennesker. Da fritidsundervisningen hører til de områder, der i forvejen er overadministreret, kan man forestille sig, hvad det kan blive til her. Tænker man slet ikke på det? Har man slet ikke taget højde for det, når man stiller sine nettotal op? Nettotalene er nydelige, men de er ikke sandfærdige. Her er med den måde, der drives politik på fra regeringernes side, tale om en overadministrering, som er ganske overordentlig kostbar, og som man langt hellere skulle tage fat på.

Der har jo længe været talt om at rationalisere og forenkle administrationen, men hvordan går det egentlig med bestræbelserne? Vi ved, der er noget at hente her, men det er et langsigtet arbejde. Det gør ikke så meget, det er langsigtet. Jeg tror, at det helt og aldeles er de langsigtede spareinitiativer, der kan nytte noget. Det har vi også længe været i gang med i Folketingets partier — som det er blevet sagt af en tidligere ordfører: indtil nu uden større resultater. Intentionerne har været langt bedre end vores evne til at virkeliggøre dem. Men det skal dog lige siges, at når professor Jørgen Dich, som fru Grethe Philip omtalte, taler om disse ting, som om det var noget splinternyt, så kan vi godt beskedent sige, at vi har sagt disse ting i årevis — nogen i hvert fald. At der så ikke er nok, der har hørt det, det er en anden sag. Professor Dich er i hvert fald ikke den første.

Det er de langsigtede initiativer, der kan give nogen nytte. De kortsigtede foranstaltninger rammer i blinde — nej, undskyld, det var en alt for elskværdig bemærkning over for regeringen; jeg tror såmænd godt, regeringen ved, hvad den gør — men i hvert